

בעזרת השי"ת

גליון ש"ק פר' כי תבוא

יו"ל ע"י מכון והוצאת ספרי

"נקודות הכסף"

שע"י מוסדות

דברי שלום

ע"ש רבינו הרש"ש זיע"א

בראשות הגה"צ יחזקאל בינג שליט"א

רחוב מהרש"ל 11 בני ברק.

טלפון: 03-6196739

דוא"ל: 5798972@gmail.com

אתר: dshalom.org

שבתא טבא וכוט"ס

את יְדוּד הָאֱמֶרֶת הַיּוֹם לְהִיּוֹת לְךָ לְאֱלֹהִים וְלִלְכֶת בְּדַרְכֵי וּלְשָׁמֵר חֻקֵּי וּמִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וּלְשָׁמֵעַ בְּקוֹלוֹ:

ופי' רש"י הק': האמרת והאמירך - אין להם עד מוכיח במקרא ולי נראה שהוא לשון הפרשה והבדלה הבדלתי לך מאלהי עובדי כוכבים להיות לך לאלהים והוא הפרישך אליו מעמי הארץ להיות לו לעם סגולה ומצאתי להם עד והוא לשון תפארת כמו יתאמרו כל פועלי און:

ולבאר הענין, שפתח הפסוק בשם הוי"ה הרומז לרחמים וממשיך בשם אלקים הרומז לדין, הנה יש ב' מיני עבודות בעבודת ה', עבודה א' והוא, לשמוע בקול ה' ובתורתו ולקיים את התורה והמצוות ולהזהר מלעבור על התורה הק', ועבודה זו נקראת בשם הוי"ה שהיא נגלית לו לאדם ורואה שם את השי"ת בזה ששומע לקולו ומקיים את מצוותיו,

אולם יש עבודת ה' קשה יותר שהיא ההתגברות של האדם להדבק בה' ולשמוע לקולו בדברים שקשה לו לאדם להתגבר עליהם ושכלפי חוץ נראה לו שאין בהם כ"כ איסורי תורה, כגון עון הכעס, או עון הגאווה, או ענין המידות שבין אדם לחבירו, וכן בכל עניני המותר לקדש את עצמו שם באכילה ושתיה ושאר עניני העוה"ז, ששם נראה לו לאדם שהוא מותר ושוכח שם מהשי"ת, ושם נמצא האדם במלחמה גדולה להגביר שם את הדבקות בה' ולהתחבר אליו במצבים האלו, ועבודה זו נקראת בשם אלקים שהוא בגי' הטבע, לרמז שבענינים אלו השי"ת נעלם שם בטבע שנראה כאילו אין בזה שום עבודת ה' ושם צריך האדם התגברות מיוחדת לגלות שם את השי"ת.

והנה עתה מתקרב ובא היום הגדול והנורא בו יעמדו לפניו ית"ש כל ברואי העולם כבני מרון, וכבר שבת הבאה היא שבת סליחות, ואסור לו לאדם להיכנס ח"ו לאדישות ולהתרגלות כמו שרואים אנשים ששומעים את קול השופר בכל בוקר תוך כדי שמקפלים את התפילין ואומרים את לדוד ה' עם רגל א' בחוץ מבלי לחשוב מה קורה כאן, הלא בעוד שבועיים השי"ת ישפוט אותנו, זה פחד, פחד נורא ואיום.

עם אלו פנים האדם יבוא לפניו יתב"ש, חושבים שזה צחוק, בואו ונתבונן מה קורה, איך עברה השנה, היו אנשים שזכו לשמחות להצלחות והיו גם כל מיני אסונות דברים לא פשוטים, הלא הכל מה שנעשה הוא מאתו יתברך בין לטוב ובין למוטב,

וא"כ כל איש יהודי כשר צריך לקחת את עצמו לידיים, מה קורה עימי, היכן אני אוחו בעולם, איך החיים שלי נראים, כיצד המחשבה דבור ומעשה אם הם כדבעי לפני ה' או לאו, והוא לא רק עבודת ה' בעבודה הזאת הנקראת הוי"ה שהיא העבודה הנראת לעין כתורה ותפילה שגרתית כבכל יום, אלא צריך להתחיל לחיות עם ה' לחשוב עליו לדבר איתו, להיות עסוק איתו, להכניס אותו ביום יום בכל דבר ודבר, היינו לעבוד אותו גם בבחינת אלקים גם בענינים שבטבע, לחיות עם חשבון הנפש איך אני נראה כלפי ה', ועם אלו פנים אני יגיע אליו יתברך בראש השנה, ועוד אני יתחיל להביא שם שורה של בקשות תעשה לי כך ותתן לי כך וכך.

ויתבונן האדם, עם יבוא לו איזה אדם ויתן לו סטירת לחי לפני כולם, ואח"כ יגיד לו שבחים והודאות, ואחר זמן מה שוב יתן לו סטירת לחי, אזי הוא לא ירצה להתעסק עם אדם כזה,

אותו הדבר אם האדם מדבר לשון הרע או מסתכל היכן שאסור, או עבירות אחרות כיוצ"ב, צריך לדעת שכל עבירה כמוה סטירת לחי לשכינה הק', זה גורם צער להשי"ת, ואיך בא יבוא האדם אח"כ ולומד ומתפלל כאילו לא ארע דבר, את מי הוא משקר את עצמו או את מי,

ועל כן אומרת לנו התורה הק', את ה' האמרת היום להיות לך לאלקים, ידוע מה שכתב בזוה"ק "היום דא ראש השנה" את ה' האמרת היום עתה שמתקרב ראש השנה תבין שצריך להאמיר היינו להפריש את עצמך לא לעבוד את השי"ת רק בבחי' הוי"ה, אלא גם להתחיל לעבוד אותו בבחי' אלקים, שבכל דבר ודבר תחפש אותו יתברך לגלות אותו שם למצוא אותו בכל דבר וענין עד שכל מהותך ועניןך בכל דבר שתעשה יהיה עם קשר אלוקי לחיות אותו יתברך בכל דבר ודבר, ואז מסיים הפסוק תוכל ללכת בדרכיו לשמור את חוקותיו ולשמוע בקולו שאז עבדות ה' של האדם היא עבודה אמיתית כדבעי.

וזה עיקר הענין של ראש השנה, שהשי"ת מעורר אותנו וכל רצונו זה לא להפחידנו ח"ו, כי הוא יתברך אוהב אותנו כרחם אב על בנים, ורוצה להשפיע לנו כל טוב סלה, רק שהוא מחפש את אלה שהוא יתברך יוכל לשרות עליהם, אלו שזוכרים וחיים אותו בכל עת ורגע, לא רק בתורה ובתפילה אלא גם ברחוב בבית ובעבודה, באכילה בשתיה ובשינה חושבים כל הזמן עליו יתברך, מדברים ומבקשים כל דבר ממנו, ולא מוכנים למכור אותו בשביל תאוות ושטויות וגם לא בשביל כמה גרושים לעשות רמאויות, אלא מאמינים הם שהכל ממנו יתברך, ולכן מודים לו יתברך בכל לבם על כל טובה וטובה שעושה להם, ומעריכים ומחשיבים את זה כדבעי, ועובדים אותו יתברך בב' הבחינות הן דהוי"ה והן דאלקים, וזה רצונו יתברך שכל יהודי יגיע לזה.

ולכן עתה הוא הזמן שהאדם יתפוש את עצמו בידיים ויפסיק עם הפינוק שנותן היצה"ר בדמות תאוות עולם הזה והבליו, ויכניס את עצמו חזק לדבקות ואור ה', לדבר איתו לחשוב ממנו יתברך בכל הזמן, ובכל עת צרה ומצוקה לחלוק רק עמו יתברך, וכל הצלחה וטובה להודות ולחיות זאת עמו יתברך ואז זוכה להמתיק את

כל הדינים ולגלות את החסדים, כי כל ענין הדינים נובע מעולם הפירוד שבני ישראל שוכחים ממנו יתברך אזי נעשים דינים ח"ו שזה הנהגת הגבורה לעורר את בני ישראל לחזור אל הבורא יתברך, אולם תיכף כשהאדם בורח אל השי"ת נמתק הדין בשורשו ונעשה חסד גמור.

השי"ת יזכינו להבין ענין זה וללכת עמו ועי"כ נזכה לעורר על בני ישראל ועל כל העולם ועלינו שנה טובה ומבורכת וכל מילי דמיטב עד העולם.

ספה"ק מאור ושמש

והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלהיך וכו'.

לבאר כל זה נאמר כי הנה השם יתברך ברא עולמו לכבודו שיתפרסם אלהותו יתברך שמו לכל באי עולם, וצוה לעם קרובו תורה ומצות אשר יעשה אותם האדם וחי בהם ועל ידם יתקרב האדם להבורא ברוך הוא ולדבקה בו. אמנם לא תכון התורה והעבודה האמיתית רק כשיזדכך האדם תחלה נפשו הבהמית המתאוה, כי כל עוד שלא טיהר גופו וזיכך אותו מן החומריות עודנו הוא שקול בפלס מאזנים פעם יגבר שכלו על החומר ויעשה מצוה ופעם הוא להיפוך ח"ו, לכן כל האדם הבא לכנוס בפתח עבדות ה' צריך תחלה להדיח מקרבו גיעול וזהמת הנחש הקדמוני אשר מצידו האדם חומד ומתאוה להבלי העולם ומאוויי הגשמיות, וזהמת הנחש בא לאדם על ידי חטא אדם הראשון. והנה בחטא אדם הראשון נחלקו חז"ל בפרטו מה היה, ומהם אמרו שעיקר החטא היה על ידי שמיהר להזדווג קודם שבת, שבאם היה ממתין ליום השבת לא היה מקום לסטרא דמסאבא להתאחו בו. אמנם הכל הולך אל מקום אחד והיוצא מדבריהם שהחטא היה על ידי שמיהר למלאות תאוותו מצד הסתות הנחש קודם זמנו. ולזה אמרו חז"ל על חוה שסחטה ענבים, רמזו בזה שאכלה פגה קודם זמנו מצד התאוה כמאמר הכתוב כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים וגו', ועל ידי זה גרמו מיתה לדורות ונאמר לאדם כי עפר אתה ואל עפר תשוב כי על ידי זהמת הנחש שהוטל באדם אי אפשר להזדכך

מהחומריות לגמרי רק על ידי קבורה שעל ידה יתעכל הבשר הבהמיות ויהיו נקיים מכל סיג לתחית המתים, וזהו ענין חיבוט הקבר להפריד זוהמת הנחש מהאדם. וחטא אדם הראשון גרם לאבותינו שירדו למצרים ללקט ניצוצות הקדושות שנפלו בק"ל שנה שפירש אדם הראשון מחוה. וזהו ענין הגלות ושיעבוד מלכיות כמאמר חז"ל במשל בן המלך שתלה לו כיס של דינרין על צוארו וכו' מה יעשה הבן שלא יחטא, אמנם כשהמלך רוצה להטות בנו לדרך הטובה לבל יתהלך אחרי שרירות לבו הוא מדיחו בין אנשים המונים גסי הטבע שעל ידי עול השיעבוד והעבודה ישבר תאותו ותערב לנפשו אחר כך, וכן הוא אמת שיצאו אבותינו אחר כך ברכוש גדול מניצוצות הקדושות שהוציאו משם כידוע והלכו אחר כך למדבר ארבעים שנה ואכלו את המן כל הארבעים שנה למען יזדככו יותר. וזאת היא העבדות העיקרי בכל האדם להגביר שכלו על נפשו המתאוה ולקדש עצמו גם במותר לו לבל יהיה להוט אחר התאוה, וכל דבר אשר התאוה נפשו אפילו דבר המותר ראוי ונכון שירחיקנו כדי לשבר תאותו ולא יאכלנו בעת תאותו, ועל ידי זה הוא מפריד מעצמו חלאת זוהמת הנחש ומתקן חטא אדם הראשון. וזהו טעם מצות הבאת בכורים כי מטבע האדם מצד חומריותו ונפשו הבהמית בעת יראה ביכורה בטרם קיץ, באות נפשו וחמדתו וגודל תאותו בעודו בכפו יבלענה וחשש השם יתברך פן בבואם אל ארץ חמדה וגפן ותאנה ורמון דברים שנפשו של האדם מחמדתן, יתמשכו ח"ו אחרי תאותם ויחזור הדבר לקלקולו, על כן גזר אומר שיחסמו תאותם ותאנה ורמון המתבכרים תחלה ימשוך ידיו מהם, ובעת תגבורת יקוד תבערת התאוה אשר מטבע האדם שבדבר המתבכר וזה ימים אשר לא נמצא הפרי ההיא הוא חומד לה מאד, אז מצווה מפי הגבורה שימשול ברוחו ועל כביר תאותו ויכניע יצרו לשמור הפרי ההוא לשם השם יתברך ולהעלותה למקום אשר בחר אל הכהן משרת דר מעון היודע להעלות הניצוצות הקדושים:

וזהו רמזו חז"ל באמרם אדם יורד לתוך שדהו ורואה תאנה שביכרה כורך עליה גמי, ביאורו כמדומה לי ששמענוהו מאדמו"ר הרב הקדוש רבן של כל בני הגולה מו"ה אלימלך זצוק"ל שהאדם היורד לתוך שדהו ורואה תאנה שביכרה ונפשו מחמדת לאוכלה ותבערת תאותו תוקד בקרבו אז יכרוך עליה גמי, ביאורו שיחסום בעד תאותו ויסגור בעדה על ידי שיזכור כי בשר הוא ומחר יעלו עשבים ודשאים על לחיו, ועל מה זה נגזר על הגוף שיתבלה בעפר אם לא מחמת חטא אדם הראשון שהיתה על ידי שנטה אחרי התאוה וגרם על ידי זה שנתדבק בו ובזרעו אחריו חלאת זוהמת נחש הקדמוני שאי אפשר להפרידו אם לא על ידי מיתה וקבורה, ועל ידי זה ישליך תאותו מנגד בכדי לזכך חומריותו בעודנו בחיים חיותו ולבל יוסיף להתגאל בחמדת תבל ומטעמים הערבים לחיך. ומחמת זה נקט תאנה שעץ שאכל אדם הראשון קא סבר שתאנה היתה, וכמו שפירש רש"י על פסוק ויתפרו עלי תאנה בדבר שקלקלו בו נתקנו. וזה הוא גם כן טעם עיטור בכורים בפירות מאותו המין היותר יפים שיהיה מלחמתו וכבישת יצרו יותר גדול בערך, שהגם שהם נאים ביותר עם כל זה הוא כובש תאותו ומושל ברוחו מתחלת לקיטתו עד שיביאם לבית הבחירה. ולכן היו לנים ברחוב כמו ששנינו במסכת בכורים בכדי שלא יפרוץ אחד

מהם הדבר להתאות אליהם ולאכלם בהיותו לבדו בבית מלון בדרך. ולכן אחר שטרחו כל אותו הדרך ומשלו ברוחם וסבלו תאותם עד שבאו אל בית המקדש, אז בבואם לירושלים כל בעלי האומניות היו עומדים מפניהם מחמת שקידשו את עצמם בכל אותו הטורח לזכך חומריותם. ולכן אמר הכתוב וענית ואמרת לפני ה' אלהיך גו', ביאורו אחר שתענה את עצמך ותחסום תאותך אז תבין גודל מעלת הזדככות החומר ותתן שבח והודיה למקום ב"ה שזיכה אותך למעלה זו. ותאמר לפני ה' ארמי אובד אבי רומז לנחש רמאה נחש הקדמוני שביקש לאבד את אבי הראשון הוא אדם הראשון אבי כל באי עולם במה שהשיא את חוה לאכול מעץ הדעת, ומפני זה הוכרחו אבותינו לירד מצרימה לתקן חטא אדם הראשון לזכך חומריותם ולהוציא משם ניצוצות הקדושות שנפלו לשם וכו' ויהי שם לגוי גדול עצום ורב וגו' שכן עלתה בידם שהוציאו ניצוצות הרבה מאד, ולכן וירעו אותנו המצרים ויענונו וגו' הכל היה כדי לזכך אותם ולצרפם ככסף בכור עוני שעל ידי זה נשבר כח תאותם. ומטעם זה מזכירין כאן מה שנעשה להם במצרים בפרישות דרך ארץ והשלכת הבנים ליאור וגודל הדחק, יען כי כל זה היה לשבר כח תאותם לבל יתאוו לדבר ערוה ויהיו בחונים כזהב מכל סיג וחלאת זוהמת הנחש. ולכן נצטווינו מצות בכורים בכדי שלא נמשך עוד אחר תאות לבנו ולא יתערבו בתוכנו סיגי תאות החומריות. ומזה נבין מאמר הכתוב ועתה הנה הבאתי, ביאורו ועתה אחר אשר כל זה עבר על נפשינו עבור חטא אדם הראשון שנמשך אחר התאוה, על כן הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה ולא אתמשך עוד אחר תאות הגשמיות שמטבעו להתאות לפרי המתחדש משנה לשנה בעת שנתבכרה. ומטעם זה סמך למצות הבאת בכורים וידוי מעשר, שגם מצות מעשר שני טעם העלאתו לירושלים הוא בכדי להזמין על שולחנו כהני ה' והלויים בכדי שילמוד מאתם סדרי עבודת ה' ואכילתם בקדושה והזדככות החומריות, וכמו שאמר הרב בוצינא קדישא רבינו מנחם מענדיל מרימאנוב זצוק"ל על פסוק עשר תעשר את כל תבואת זרעך היוצא השדה שנה שנה למען תלמד ליראה את ה' וגו' שעל ידי שהיה מעלה מעשר שני לירושלים וקורא לעובדי ה' העומדים שם לשרת לפני ה' לאכול אתו על ידי זה הוא לומד מהם יראת ה'. ואחר כך אמר היום הזה ה' אלהיך מצוך לעשות את החוקים האלה ואת המשפטים ושמרת ועשית אותם בכל לבבך וגו', ביאור הכתוב שהיום הזה דייקא דהיינו אחר שעשית כל הנ"ל שהגברת השכל על החומר ומשללת ברוחך לכבוש תאותך ונטהרת מזוהמת הנחש, אז ה' אלהיך מצוך לעשות וגו' שאז תזכה לעשות המצות בשלימותן בכל לבבך ובכל נפשך אחר שכבר יצרך מסור בידך ובידך להטותו לאשר תחפוץ אבל קודם ששובר האדם תאותו עדיין אין עשייתו המצות בשלימות והבן:

או יאמר על פי פשוט על דרך הנ"ל וענית ואמרת לפני ה' אלהיך ארמי אובד אבי וירד מצרימה.

הנה דקדקתי לעיל מה נשתנה מצות בכורים מכל שארי מצוות התורה שיהיה צריך להזכיר מה שביקש לבן לעשות ליעקב אבינו, ומה גם שאין זה שום נתינת טעם שמפני כך אנו מביאין ביכורים מפני שניצל יעקב אבינו מלבן דמה ענין זה לזה. וגם הסיפור של יציאת מצרים צריך הבנה מאי שייכות יש על הבאת בכורים יותר ממצות אחרות. גם טעם של מצוה זו מה היא, הגם שכל המצוות הם גזירת המלך על עבדיו מכל מקום כל מצוה יש לה טעם. והנראה בזה שהתורה הקדושה באה לפקוח עינים לפני האדם לאשר האדם כל ימי חלדו יסובבוהו תלאות שונות שאינן דומות זו לזו ואין לך אדם שאין לו שעה דחוקה ושעה מרווחת, אמנם האיש הנבון אם יביט בעינא פקיחא על כל מאורעי ומקרי הזמן המתהפכים עליו יראה בעיניו ולבבו יבין כי הכל הוא לטובה מלפני השם יתברך להיטיב באחריתו, על כן ראוי שיקבלם בסבר פנים יפות ואל יקוץ בהם אמנם ירדוף לדעת ולבא על אמיתת טובתו במקרים האלו והשם יבינהו ויראהו הטובה ההיא, וגם שכרו הרבה על שהאמין בה' וחשבה לו לצדקה ומי שאין עושה כן לא טוב עושה. והנה יעקב אבינו ע"ה עברו עליו עקין סגיאין שהוכרח לברוח שדה ארם מפני עשו וגם שם הציר לו לבן בכמה ענינים ומרוב צערו דבר יצא מפיו ואמר נסתרה דרכי מה', כמו שדרשו חז"ל במדרש קהלת על פסוק למה תאמר יעקב ותדבר ישראל נסתרה דרכי מה' וגו' דקאי על יעקב אבינו ע"ה, ונענש על ידי זה במכירת יוסף כמובא בפייט של ראש השנה אשר על ידי זה נתגלגל הדבר וירד יעקב אבינו למצרים. והנה באמת כל מקראות יעקב אבינו ע"ה היה כונת השם יתברך לטובה והיה אחריתם לטובה וכמו כן כל מאורעות אשר יסבב השם לכל אדם לטובה הם מאתו יתברך כי כל מגמתו להיטיב לברואיו, אכן לפעמים ינסה ה' את האדם העובד ה' בטובות אשר ישפיע עליו, והאיש ההוא מפני שרצונו בעבדות השם והטובה ההיא לפי דעתו ידמה שמטרדת אותו מעבדות השם ולא יישר בעיניו לקבלה, וגם בזה צריך שלא יהיה כפוי טובה ואל יבעט חלילה בטובת המקום עליו, אמנם נכון הוא שידע כי הכל הוא לטובתו ניתן לו אף שלפי דעתו הוא מוטרד על ידי זה מעבדות השם ובאם יבקש להוודע טובות המקום וישתדל על זה יפקח ה' את עיניו ויבין טובתו האמיתית. והנה גם לבן הרשע זאת היתה כל מגמתו בכל עניניו עם יעקב אבינו להמרות את רוחו ולהטרידו בעסקיו כדי שיבטא בשפתיו ח"ו נגד פני עליון לבעט טובתו של מקום ולחשוב שנתן לו דבר המטריד אותו מעבודתו, ויעקב אבינו נתפס קצת בכונת לבן הרשע באמרו לבסוף נסתרה דרכי וגו', וחשש השם יתברך פן בעת שיביא את עמו לארץ שדות וכרמים שהם דברים שבהתעסקם מטרידין האדם מעבודת בוראו יבעטו בטובתו מחמת שלפי דמיונם הוא דבר בלתי נאות להם לעבודתו יתברך שמו, ועל כן צוה השם יתברך להביא בכורים ולספר עליהם מה שאירע ליעקב אבינו ע"ה. וזהו ארמי אובד אבי שביקש להטרידו שיבעט ח"ו בטובת הבורא ברוך הוא ועל ידי זה נענש ונתגלגל הדבר שירד למצרים וזהו וירד מצרימה, למען נזהר לבל נבעט בטובה שהשפיע עלינו ולהכיר שהם לטובה האמיתית לא לבלבל מעבודתו, ולהודות לו

ולהללו על כל הטוב ההוא. וזה שכתב רש"י ז"ל ואמרת אליו שאינך כפוי טובה ובכל דרכיך דעהו הגם שאתה מושפע מכל טוב כנ"ל:

ספה"ק באר מים חיים

ברוך אתה בבואך וגו'.

לא נודע פשוטן של דברים לאין יבוא ומאין יצא. וחז"ל אמרו (בבא מציעא ק"ז). שתהא יציאתך מן העולם בלא חטא כביאתך וכו'. ואפשר עוד ירמו על בחינת העלאת המיין נוקבין תחילה מתתא לעילא, ונקרא צדיק דלתתא. ובכח הזה הוא מקבל מיין דכורין מלעילא לתתא ברוב ברכה ושפע ממקור העליון. וזה אומרו ברוך אתה בבואך שתתברך בבחינת העלאת המיין נוקבין בבואך למעלה וברוך אתה בצאתך משם במיין דכורין בכל בחינת הברכות והשפעות הטובות:

גם ירמוז למה שאמרו אנשי השם (ועיין בשולחן ערוך אורח חיים סימן צ"ה סעיף א') שיפסיע שלוש פסיעות לאחוריו קודם תפילת השמונה עשרה וענינם הוא בבחינת אחור וקדם שעל ידי הפנתו לאחור יוכל לבוא לקדם קדמתה להתקרב לבוא לפני המלך לידע לפני מי הוא עומד ועל ידי זה מפיק רצון משמו יתברך ותפילתו נשמעת כנודע (והעיקר הוא בלבו של אדם לחזור לאחוריו לומר איך אבוא לפני המלך אשר לא כדת ולבי מלא מכל מחשבות והרהורים חוץ כתמי ולכלוכי העוונות אשר בידי. ואיך אוכל לעמוד בהיכלו יתברך ואתראה לפניו, ועל ידי זה חוזר בתשובה שלימה לפניו בשבירת הלב בהכנעת אמת ומקבל עליו עול עבודתו מעתה באהבה ויראה. ואז על ידי החרטה ושבירת הלב מדבק עצמו בקונו ביתר שאת בכל עוז ותעצומות בכלות נפשו לאל חי לומר מתי אבוא ואראה פני אלהים בכשרון המעשים ובוזה הוא בא לפני המלך בהכנעה רבה ודביקות עצום והוא בחינת הקדם כידוע). וזה ירמוז ברוך אתה בבואך לעמוד לפני המלך עצמו בתפילה ובקשה בדביקות לבך אליו ככל האמור וברוך אתה בצאתך מאת פניו יתברך בעשיית בקשתך למלא כל משאלותיך במדה טובה ישועה ורחמים.

בע"ה

הננו להודיע לקהל הקדוש כי אמירת סליחות ראשונות
יתקיימו במוצש"ק בשעה 11⁰⁰ בלילה כאן בבית מדרשינו.

כמו"כ כל ימי הסליחות יאמרו מידי ערב
כאן בביהמז"ר בשעה 11⁰⁰ בלילה.

תפילת שחרית דחול בזמן הרגיל בשעה 8³⁰ בבוקר